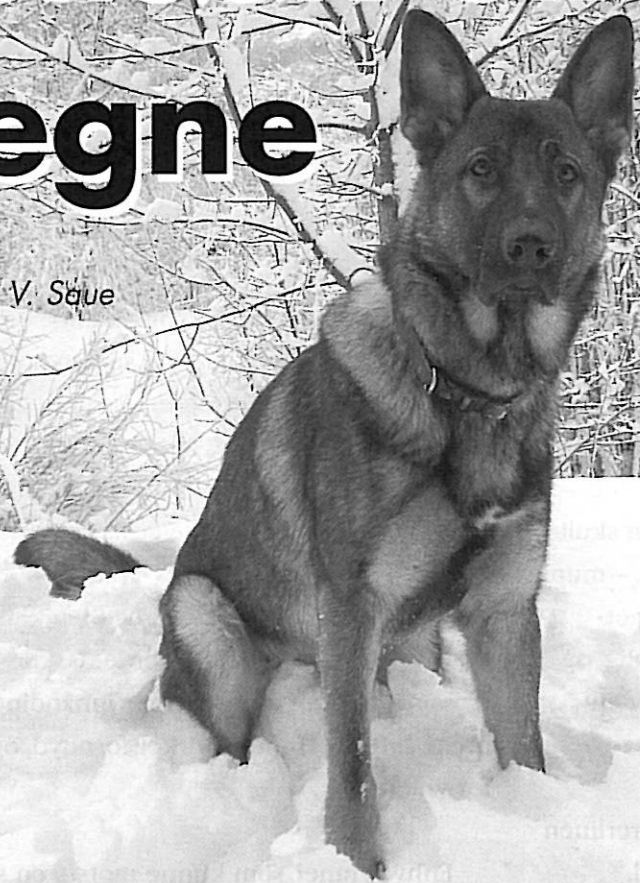

Feltsøk etter egne penger

Av Runar V. Sæue

11. februar 2009 var en dag med alt annet en typisk bergensvær. Det lå 15 cm puddersnø på bakken og et par kalde grader i luften. En nydelig dag for å gi hunden nye utfordringer.

Jeg pakket sekken med nistepakke og termos, og kjørte til skogs. På tapetet sto både feltsøk, rundering og spor med oppsøk. Min 11 måneder gamle grå schäfer Diezel skulle virkelig få prøve seg i dag.

Vi satte i gang med feltsøk, og jobbet med å få inn et systematisk søk. Dette gikk etter forholdene greit. Jeg hadde aldri før trent feltsøk i så dyp snø, og så at hunden brukte litt tid på å venne seg til å søke dypt nok ned i snøen. Alle gjenstandene ble funnet, og markeringen satt som et skudd.

Vi gikk også noen spor, og en kollega kom til for å være figurant på noen slag rundering. Alt ble trent i samme område. Jeg luftet også vår andre hund innover i skogen.

Etter tre timer i skogen var det på tide å sette nesen hjemover igjen. Jeg stoppet ved en matvarebutikk på veien. Idet jeg gikk inn i butikken begynte jeg å famle etter pengene. Jeg visste jeg hadde tatt med meg kortholderen med både visakort og kontanter da jeg dro hjemmefra. Lommen hvor jeg la kortholderen var åpen, og kortholderen var søkk borte. Febrilsk begynte jeg å gå gjennom alle lommer, uten resultat. Pulsene begynte å stige. Like før jeg dro hjemmefra hadde jeg sjekket at månedens almisser fra staten var kommet inn på konto. Tanken på at kortene lå løst til disposisjon for kompetente kjeltringer en eller annen plass der ute var lite hyggelig.

I mellomtiden hadde det begynt å snø lett ute. Det var heller ikke mange minuttene før det begynte å bli mørkt. Å finne igjen en kortholder på ni ganger seks cm i et skogsområde på 800 gange 400 meter ga ikke gode odds. At det lå 15 cm med puddersnø over området gjorde ikke saken bedre.

Med minimal tro på suksess kjørte jeg tilbake til området. Jeg bestemte meg for å ta et grovsøk over området fortrest mulig før det ble mørkt. Jeg hadde ingen formening om hvor eller når jeg hadde mistet kortholderen. Jeg tok ut Diezel, og satte ham i søk i området hvor vi hadde startet dagen. Aldri før hadde vi trent med gjenstander som hadde ligget ute så lenge som tre timer. Dette kunne da aldri gå bra. Var det noen som skulle finne kortholderen, så måtte jeg gjøre det selv. Jeg satte på hodelykten og begynte å lyse rundt meg mens jeg spente lett i snøen. Diezel stoppet opp og så forundret opp på meg. Han fikk ny søk-kommando og satte i gang igjen.

Etter 10-15 minutter så jeg haleføringen til Diezel brått forandre seg. Han ble svært intens i søket, og jeg kunne høre hvordan han sugde til seg informasjon fra snøen. Der satte han seg ned. Jeg kjente pulsen steg betraktelig mens jeg nærmet meg hunden. Skuffelsen var desto større

da jeg ikke så noe som helst liggende på bakken foran hunden. Jeg spente lett med foten i snøen ved frampotene til Diezel. En ørliten metallbit kom til syne. Jeg bøyde meg ned. Og der, dekket med snø og is, lå kortholderen min! Var det mulig? Jeg dro frem «kongen» og satte i gang med høylytt jubellek.

Umåtelig stolte begge to, satte vi oss i bilen. På veien hjem ble det ringt til både samboer og kollegaer for å fortelle om dagens bragd. På butikken ble det kjøpt griseøre og tyggebein som takk for hjelpen og som unnskyldning for under vurderingen. Diezel var storforneyd og brukte resten av kvelden på å høste frukter etter dagens søk. 🐾

E FORLAND AS

TORPEVIKV. 6, N-5232 PARADIS, NORWAY